

▸ *Lesi Zoltán*

Alice voodoo-babája

Minden lélegzetvétellel közeledik a karneváli éjjel, amikor beöltözöm neked. A blúzod ujjait lóbálok majd térdem előtt, kalapot is teszek és rúzsos csőrömbe szívószálat. A színváltós íriszem meg úgyis tőled örököltem, csak a voodoo-babát hozta apu Haitiről már a földrengés után. Suttogást hallott egy romos házból, apró dobozka hívta egy terített asztalról. Neki nem volt gyanús, szerinte egy ócska hollywoodi vicc, de mégis elhozta, és te voltál az, Alice. Amikor egyedül vetted a kabátod, nem maradt más, és valakinek adni kellett, hát mindennap kiféltültem a haját és felöltöttem. Talán érezted néha, de óvatos voltam, mint a tenger Velencében. Legalább a hangod halljam, ha már bohócot csinállok magamból, anyu, kérlek, mosolyogj.

Ruhacsere

Szeretnék végre érezni valamit, nem csak csillogó szemekkel hazudni, belédmasszírozni, hogy persze. De nekem így nem megy, csak te adod át magad. A kedvemért szeretkezés közben kiteszed magad a lámpafénynek, majd reggel új és új ruhába vedlesz, örök életre vágysz. Cserébe esténként rémtörténetet mesélek, Alice körmei futnak végig a hátadon. Nem hiszed el, ha apu leveléből olvasom is, együtt vesztek el egy számháborúban. Szerinted minket megtalálnak? Még a nevünket se tudjuk ebben a kis lakásban, ahol a közös dolgainkat újra és újra megbánjuk, ahol gyerekünk lett, hogy továbbadjuk a beteg géneket egy önfeledt éjszakának.

